mĩam. ſꝫ nullus puniṫ ꝓpṫ h̃ ꝙ non facͭ illō
qō licite facere nō pōt. g̃ ꝗlibet iudex pōt li
cite mĩam facē relaxando penã. ¶ P̃. Judi
ciũ hũanũ ꝺꝫ imitari iudiciũ ꝺiuĩũ: ſꝫ ꝺs pe-
nitētibꝰ relaxat penã: qꝛ nō vult mortē pec-
catoris: ut ꝺr̃ Ezech. 18°. g̃ ēt hō iudex pōt pe
nitēti licite relaxare penã. ¶ P̃. Unicuiqꝫ
licet facē qō alicui ꝓdeſt ⁊ nulli nocet. ſꝫ ab
ſoluē reũ a pena ꝓdeſt ei ⁊ nulli nocet. g̃ iu
dex licite pōt reũ a pena abſoluē. ¶ Sꝫ ꝯ ē
qō ꝺr̃ Deut°. 13°. ꝺe eo ꝗ ꝑſuadet ſuire ꝺijs
alienis. Nō parcat ei oculus tuꝰ vt miſerea
ris ⁊ occultes eũ: ſꝫ ſtatim inſ̃ficies eũ. ⁊ ꝺe
homicida ꝺr̃ Deut°. 19. Morieṫ nec miſ̃ebe
ris eiꝰ. ¶ R̃° ꝺō ꝙ ſicut ex ꝺictis pꝫ ꝺuo ſũt
q̃tũ ad ꝓpoſitũ ꝑtinet circa iudicē ꝯſiderã
da: q̃x vnũ ē ꝙ ipe hꝫ iudicare inṫ accuſato
rē ⁊ reũ. aliud aũt ē ꝙ ipe nō fert iudiciũ ſen
tētiã q̃i ex ꝓpa ſed q̃i ex publica ptãte. Dupli
ci g̃ rōe ipediṫ iudex ne reũ a pena abſoluē
poſſit. p̊ qdē ex ꝑte accuſatoris ad cꝰ ius q̃ñꝫ
ꝑtinet ut reꝰ puniaṫ: puta ꝓpṫ aliquã iniuriã
i ipm ꝯmiſſã cꝰ relaxatio nō ē i arbitrio alicꝰ
iudicis: qꝛ ꝗlibet iudex teneṫ ius ſuũ reddē
unicuiqꝫ. Aliō ipediṫ ex ꝑte reipub. cꝰ ptãte
fungiṫ ad cꝰ bonũ ꝑtinet ꝙ malefactores pu
niãṫ: ſed tñ q̃tũ ad h̃ differt inṫ inferiores
iudices ⁊ ſupremũ iudicē. ſ. ꝑncipē cui ē ple
narie ptãs publica cōmiſſa. iudex. n. iferior
nō hꝫ ptãtē abſoluēdi reũ a pena ꝯ leges a
ſupiori ſibi ipoſitas. vñ ſup illud Joh. 19. Nō
hr̃es aduerſũ me ptãtē ullã. ꝺicͭ Augꝰ. Talē
ꝺs ꝺederat Pilato ptãtē: ut eēt ſub ceſaris
ptãte ne ei oio liber eēt accuſatũ abſoluere
ſꝫ ꝑnceps ꝗ hꝫ plenariã ptãtē i repub. ſi ille
ꝗ paſſus ē iniuriã: velit eã remittē: poṫit reũ
licite abſoluē: ſi h̃ publice vtilitati viderit ñ
eē nocumētũ. ¶ Ad ꝑmũ g̃ ꝺō ꝙ mĩa indi
cis hꝫ locũ i his q̃ arbitrio iudicis reliqͥuṫ:
i qbꝰ boni uiri ē ut ſit ꝺiminutiuꝰ penaꝝ ſicͭ
ph̃s ꝺicͭ i 5° ethi. i his aũt q̃ ſũt ꝺeṫminata ſ̃m
legē ꝺiuinã uł hũanã nō ē ſuũ mĩaꝫ facere.
¶ Ad ſecundũ ꝺicendũ ꝙ ꝺs hꝫ ſupmam
ptãtē iudicandi: ⁊ ad ipm ꝑtinet ꝗcꝗd ꝯ ali
quē peccaṫ. ⁊ iō liber ei ē penã remittere:
ꝑcipue cũ pctō ex h̃ pena maxie ꝺebeaṫ qō
ē ꝯ ipm: nō tñ remittit penã niſi ſꝫ ꝙ ꝺecet
ſuã bonitatē q̃ ē oium legũ radix. ¶ Ad ter
tiũ ꝺō ꝙ iudex ſi iordiate penã remittēt no
cumētũ inferret: ⁊ cōitati cui expedit vt ma
leficia puniãṫ ad h̃ ꝙ pctã uiteṫ. vñ Deut° 13.
pꝰ penã ſeductoris ſubdiṫ: ut ois iſrł audiēs
timeat ⁊ neq̃q̃ vltra faciat ꝗppiã hꝰ rei ſiṫe.

nōcꝫ ēt ꝑſōe cui ē illata iiuria q̃ r̃cōpēſatōeꝫ
accipit ꝑ quãdã r̃ſtitutōem honoris in pena
iniuriantis.

Deinde ꝯſide
rãdũ ē ꝺe his q̃ ꝑtinēt ad in
iuſtã accuſatōeꝫ: Et circa h̃
q̃rũṫ q̃tuor. p̊ utꝝ hō accu-
ſare teneaṫ. 2° utꝝ accuſa
tio ſit faciēda i ſcriptis. 3° quō accuſatio ſit
uitioſa. 4° q̃lr̃ male accuſãtes ſint puniēdi

Ad primum ſic pro

cediṫ. Videṫ ꝙ hō nō teneaṫ ad accuſãduꝫ.
Nullus. n. excuſaṫ ab ipletōe ꝺiuini ꝑcepti
ꝓpṫ pctm̃: qꝛ iã ex ſuo pctō cōmoduꝫ repor
taret. ſꝫ aliꝗ ꝓpṫ pctm̃ redduṫ inhabiles ad
accuſandum ſicut excōicati: infames: ⁊ illi
ꝗ ſunt ꝺe maioribꝰ criminibꝰ accuſati ꝑuſq̃
inoxij monſtrēṫ. g̃ hō nō teneṫ ex ꝑcepto ꝺi
uino ad accuſãdũ. ¶ P̃. Oē ꝺebitũ ex cari
tate ꝺepēdet q̃ ē finis ꝑcepti. vñ ꝺr̃ Ro. 13°
Nemini q̇cq̃ ꝺebeatis niſi ut iuicē ꝺiligatis
ſꝫ illō qō ē caritatis hō ꝺꝫ oibꝰ maioribꝰ ⁊ mi
noribꝰ: ſubditis ⁊ ꝑlatis. cũ g̃ ſubditi ñ ꝺ̃beãt
ꝑlatos accuſare: nec miores ſuos maiores:
ut ꝑ ꝑl̃a capl̃a ꝓbaṫ. 2. q. 7. vr̃ ꝙ nullus ex ꝺe
bito teneaṫ accuſare. ¶ P̃. Nullus teneṫ ꝯ
fidelitatē agē quã ꝺꝫ amico: qꝛ nō ꝺꝫ alṫi fa
cere qō ſibi nō ułt fieri. ſꝫ accuſare aliquem
q̃ñq̃ ē ꝯ fidelitatē quam qs ꝺꝫ amico: ꝺr̃. n.
ꝓuer. 11°. Qui ãbulat fraudulenṫ reuelat ar
chanũ: ꝗ aũt fidelis ē celat amici ꝯmiſſũ. g̃ hō
nō teneṫ ad accuſãdũ. Sꝫ ꝯ ē qō ꝺr̃ Leui
ti. 5°. Si peccauerit aĩa ⁊ audierit uocē iurã
tis teſtiſq̃ fuerit ꝙ ipe uidit aut ꝯſciꝰ ē: niſi
idicauerit: portabit iniq̇tatē ſuã. ¶ R̃° ꝺō ꝙ
ſicͭ ſ̃ ꝺictũ ē: h̃ ē ꝺr̃a inṫ ꝺenũciatōem ⁊ ac
cuſatōeꝫ: qꝛ i ꝺenũciatōe attēdiṫ emēdatio
fr̃is: i accuſatōe aũt attendiṫ punitio crimĩs.
pene aũt p̃ñtis uite nō ꝑ ſe expetũṫ: qꝛ non ē
h̃ ultimũ retributōis tp̃s: ſꝫ inq̃tũ ſũt medi
cinales ꝯferētes uł ad emēdatōem ꝑſōe pec
cantis: ł ad bonũ reipub. cꝰ q̇es ꝓcuraṫ ꝑ pu
nitōem peccãtiũ q̃x ꝑmũ itēdiṫ i ꝺenũciatio
ne: ut ꝺictũ ē: ſcōm aũt ꝓpe ꝑtinet ad accuſa
tōem: ⁊ iō ſi crimē fuerit tale ꝙ v̇gat i ꝺetri
mentum reipublice tenetur homo ad accu
ſationem ꝺummodo ſufficienter poſſit pro
bare: quod pertinet ad officium accuſatoris
puta cum peccatum alicuius vergit i multi
tudis corruptelaꝫ corꝑalē ſeu ſp̃ualē. ſi aũt ñ
fuerit tale pctm̃ ꝙ i mł̃titudinē redūdet: vł

ēt ſi ſufficiētē ꝓbationē adhibere nō poſſit
nō tenet̄ ad interpretandū accuſatōem:q̄ȝ ad
hoc nullus tenet̄:qd̄ nō pōt debito mō pfi
cere. ¶ Ad p̄mum ḡ dicēdū ꝙ nihil ꝓhibȝ ꝑ
pctm̄ reddi aliquē ipotētez ad ea que hoīes
facere tenēt̄ur:ſicut ad merēdū vitā et̄nā:ꝛ ad
aſſumēdū eccl̄aſtica ſacr̄a:nec tn̄ ex hoc hō
reportat cōmoduȝ:gnimo deficere ab his q̄
tenent̄ facere eſt grauiſſima pena:q̄ȝ v̄tuoſi
act⁹ ſūt q̄dā hoīs pfectōes. ¶ Ad ſecunduȝ
dō ꝙ ſubditi p̄latos ſuos accuſare ꝓhibent̄
ꝗ nō affectōe caritatis ſȝ ſua prauitate vitaȝ
eoꝝ diffamare ꝛ reprehēdere q̄rūt:vl̄ etiam
ſi ſubditi accuſare volētes fuerint crīminoſi
vt h̄r̄.2.q.7.alioqn ſi fuerit al̄s idonei ad ac
cuſādū licet ſubditis ex caritate ſuos prela
tos accuſare. Ad tertium dō ꝙ reuelare ſe
creta in malū pſone ē ꝯ fidelitatē:non aūt ſi
reuelet̄ ꝓpter bonū cōe qd̄ ſp̄ pferēdū ē bo
no p̄uato:ꝛ iō ꝯ bonū cōe nullū ſecretū licȝ
recipe:nec tn̄ oīo ē ſecretū qd̄ ꝑ ſufficientes
teſtes pōt ꝓbari.

Ad ſecundum ſic pro

cedit̄. Vr̄ ꝙ non ſit neceſſariū accuſatōeȝ ī
ſcriptis fieri. Scriptura.n.adinuenta eſt ad
ſubueniēdū humane memorie circa p̄terita
ſed accuſatio ī p̄ñti agit̄.ḡ accuſatio ſcriptu
ra nō idiget. ¶ P̄.2.q 8.dr̄. Nullus abſens
accuſare pōt:nec ab aliquo accuſari:ſȝ ſcri
ptura ad hoc vr̄ eē vtilis vt abſentib⁹ aliqd
ſignificet̄:vt pȝ ꝑ Aug.10.de trini. ḡ in accu
ſatōe nō ē neceſſaria ſcriptura:pſertim cuȝ
canō dicat:ꝙ per ſcripta nulli⁹ accuſatio ſu
ſcipiat̄. ¶ P̄. Sicut crimē alicui⁹ manifeſta
tur ꝑ accuſatōem:ita ꝑ denunciatōem. ſed ī
denūciatōe nō ē ſcriptura neceſſaria.ḡ vr̄ ꝙ
neq̄ȝ ēt in accuſatōe. ¶ Sed ꝯ ē qd̄ dicit̄.2.
q.8. Accuſator pſone ſine ſcripto nunq̄ȝ re
cipiatur. ¶ R̄ꝫ dicendū ꝙ ſicut ſ̄ dictū eſt:
qn̄ in criminib⁹ ꝑ modū accuſatiōis agit̄ ac
cuſator ꝯſtituit̄ ps:ita ꝙ iudex int̄ accuſato
rē ꝛ eū ꝗ accuſat̄ medi⁹ ꝯſtituit̄ ad examē iu
ſticie:in q̄ opȝ q̄tum poſſibile ē ſm̄ certitu
dinē ꝓcedere.q̄ȝ v̄o ea que v̄botenus dicūt̄
facile labunt̄ a memoria:nō poſſet iudici eē
certū qd ꝛ qual̄r dictū ſit cū dȝ pferre ſnīaȝ
niſi eēt in ſcriptis redactū. ꝛ iō rōabilit̄ iſti
tutū ē vt accuſatio ſicut ꝛ alia q̄ in iudicio
agūt̄ redigant̄ in ſcriptis. ¶ Ad primū ḡ di
cendū ꝙ difficile ē ſingula v̄ba ꝓpt̄ eoꝝ mlt̄
titudinē ꝛ varietatē retinere:cui⁹ ſignū ē ꝙ
multi eadē v̄ba audiētes ſi īterrogarent̄ nō
referrēt ea ſil̄r:etiā p⁹ modicū tp̄s:ꝛ cū modi
ca v̄boꝝ differētia ſenſū variet:iō ēt ſi p⁹ mo
dicū tp̄s d̄beat iudicl̄ ſnīa ꝓml̄gari:expedit
ad certitudinē iudicij:vt accuſatio redigat̄
ī ſcriptis. ¶ Ad ſcōm dō ꝙ ſcriptura nō ſo
lū nccīa ē ꝓpt̄ abſentiā pſone que ſigt vl̄ cui
ē aliqd ſigndū:ſȝ etiā ꝓpt̄ dilatōem tpis:vt
dictū ē ꝛ iō cū dicit canō:ꝑ ſcripta nulli⁹ ac
cuſatio ſuſcipiat̄:intelligēdū ē ab abſente ꝗ
ꝑ emptā accuſatōem mittat:nō tn̄ excludit̄
qn cū p̄ñs fuerit nccīa ſit ſcriptura. Ad ter
tiū dicēdū ꝙ denūciator nō obligat ſe ad
ꝓbādū:vn̄ nec punit̄ ſi ꝓbare nequerit. ꝛ ꝓ
pter h̄ ī denunciatōe nō ē nccīa ſcriptura:ſȝ
ſufficit ſi aliqs v̄bo denunciet eccl̄e q̄ ex offi
cio ſuo ꝓcedet ad fr̄is emēdatōem.

Ad tertiuȝ ſic proce

dit̄. Videt̄ ꝙ accuſatio nō reddat̄ iniuſta ꝓ
pter calūniā:p̄uaricatōem ꝛ tergiuerſatōem
q̄ȝ ſicut dr̄.2.q.3.calūniari ē falſa crimīa in
tēdere.ſȝ qn̄q̄ȝ aliqs alteri falſū crimē obijc̄
ex ignorātia facti q̄ excuſat.ḡ vr̄ ꝙ n̄ ſp̄ red
dat̄ iniuſta accuſatio ſi ſit calūnioſa. ¶ P̄.
Ibidē dr̄:ꝙ p̄uaricari ē vera crimina abſcō
dere.ſȝ hoc nō vr̄ eē illicitū:q̄ȝ hō nō tenet̄
ad oīa crimīa detegēda:vt ſ̄ dictū ē.ḡ vr̄ ꝙ
accuſatio nō reddat̄ iniuſta ex p̄uaricatiōe.
¶ P̄. Sic ibidē dr̄:tergiuerſari ē in vniuer
ſo ab accuſatōe d̄ſiſtere:ſȝ h̄ abſq̄ȝ iniuſticia
fieri pōt:dr̄.n.ibidē. Si quē penituerit crimi
nal̄r accuſatōem ꝛ inſcriptōem feciſſe d̄ eo
qd̄ ꝓbare nō potuerit:ſi ei cū accuſato inno
cēte cōuenerit:inuicē ſe abſoluāt. ḡ accuſa
tio nō reddit̄ iniuſta ꝑ tergiuerſatōez. ¶ Sȝ
ꝯ ē qd̄ ibidē dr̄. Accuſatoꝝ temeritas trib⁹
modis detegit̄:aut.n.calūniant̄:aut p̄uari
cant̄:aut tergiuerſant̄. ¶ R̄ꝫ dō ꝙ ſicut dcȝ
ē:accuſatio ordinat̄ ad bonū cōe qd̄ intēdi
tur ꝑ cognitōem crimīs.nullus aūt dȝ nocē
alicui iniuſte vt bonū cōe p̄moueat.ꝛ iō in
accuſatōe duplici rōe cōtingit eē pctm̄.vno
mō ex eo ꝙ aliqs īiuſte agit ꝯ euȝ ꝗ accuſat̄
crimīa falſa ei īponēdo:qd̄ ē calūniari.alio⁹
ex p̄te reipub. c⁹ bonū p̄ncipal̄r intēdit̄ ī ac
cuſatōe dū aliqs īpedit malitioſe punitōem
pctī:qd̄ iteꝝ dupl̄r ꝯtingit.vno⁹ fraudē in ac
cuſatōe adhibēdo:ꝛ h̄ ꝑtinet ad p̄uaricatio
nē.nā p̄uaricator dr̄ q̄ſi varicator:q̄ȝ aduer
ſaȝ partem adiuuat ꝓdita cā ſua.alio modo
tollitur ab accuſatione deſiſtendo:quod ē
tergiuerſari. in hoc enim ꝙ deſiſtit ab hoc
quod ceperat quaſi terguȝ vertere videtur.

¶ Ad primuȝ g̊ dō q̄ homo nō debet ad ac
cuſatōem procedere niſi de re oīo ſibi certa
in qua ignorātia facti locū non habeat. nec
tn̄ q̄ falſū crimē alicui īponit calūniat̄: ſȝ ſo
lū q̄ ex malitia ī falſā accuſatōem prūpit. cō
tingit. n. q̄nq̄ ex animi leuitate ad accuſatio
nē pcedere: q̄ꝛ. ſ. aliq̄s nimis faciliter credit
quod audiuit. ⁊ h̄ temeritatis ē. aliq̄n aūt ex
iuſto errore mouet̄ aliq̄s ad accuſandū: que
oīa ſ̄m prudētiā iudicis debēt diſcerni vt n̄
prūpat eū calūniatū fuiſſe q̄ ex leuitate aīī l̄
ex iuſto errore ī falſam accuſatōem prupit.
¶ Ad ſecundū dō q̄ nō q̄cunq̄ abſcondit
v̄a crimina p̄uaricat̄. ſed ſolū ſi fraudulēter
abſcondit ea de q̄bus accuſatōem pponit
colludēs cū reo ꝓpꝛias pbatōes diſſimulan
do: ⁊ falſas accuſatōes admittendo. ¶ Ad
tertiū dō q̄ tergiuerſari ē ab accuſatōe deſi
ſtere oīo animū accuſādi deponēdo nō q̄li
tercūq̄ ſed inordinate. ↄtigit aūt aliquē ab
accuſatōe deſiſtere ordinate abſq̄ vitio du
plicit̄. vno m̊ ſi in ipō accuſatōis pceſſu cogno
uerit eē falſū id de quo accuſauit: ⁊ ſic pari
conſenſu ſe abſoluūt accuſator ⁊ reus. alio m̊
ſi p̄nceps ad quē ptinet cura boni cōis qō p
accuſatōem itēdit̄ accuſatōem aboleuerit.

Ad quartum ſic pro

cedit̄. Uĩ q̄ accuſator q̄ in pbatōe defece
rit non teneatur ad penā talionis. Cōtingit
. n. q̄nq̄ aliquē ex iuſto errore ad accuſatio
nē pcedē: in q̊ caſu iudex accuſatorem abſol
uit: vt dr̄. 2. q. 3. nō g̊ accuſator q̄ in pbatione
defecerit tenet̄ ad penā talionis. ¶ P̄. Si pe
na talionis ei q̄ iniuſte accuſat ſit iniūgēda
h̄ erit ꝓpt̄ iniuriā ī aliquē cōmiſſā: ſȝ nō ꝓpt̄
iniuriā cōmiſſā in pſonā accuſati: q̄ꝛ ſic p̄n
ceps nō poſſet hāc penā remittere: nec etiā
ꝓpter iniuriā illatā ī rēpublicā: q̄ꝛ ſic accuſa
tus nō poſſet eū abſoluere. g̊ pena talionis
nō debet̄ ei q̄ ī accuſatōe defecerit. ¶ P̄. Ei
dem pctō nō debet̄ duplex pena: ſ̄ȝ illō Na
um p̊. Nō iudicabit de᷒ bis ī idipm̄. ſȝ ille q̄
ī pbatōe deficit īcurrit penā īfamie quaȝ ēt
papa nō videt̄ poſſe remittere ſ̄ȝ illud Gela
ſij pape. Quāq̄ aīas p pniam ſaluare poſſu
mus: infamiam tamen abolere non poſſu
mus. nō g̊ tenet̄ ad penā talionis. ¶ Sȝ ↄ̄ ē
qō Adrian᷒ papa dīc̄. Qui n̄ pbauerit qō ob
iecit: penā quā intulit ipſe patiat̄. ¶ R̄n̄ᵒ dō
q̄ ſicut ſ̄ dictū ē accuſator in cā accuſatōis
ↄſtituit̄ ps intēdēs ad penā accuſati. ad iu
dicē āt ptinet vt int̄ eos iuſticie eq̄litatē cō
ſtituat. iuſticie āt eq̄litas hoc req̄rit vt nocu
mētū qō quis alteri intētat ipe patiat̄: ſ̄m il
lud Exo. 21ᵒ. Oculū p oculo: dētē p dente. ⁊
idō iuſtū ē vt ille q̄ p accuſatōem aliquē ī pi
culū g̊uis pene inducit: ipe ēt ſilem penam
patiat̄. Ad p̄mū g̊ dō q̄ ſicut phs dīc̄ in 5ᵒ
ethi. iiuſticie nō ſp ↄpetit ↄ̄ paſſū ſimplr̄: q̄ꝛ
multū differt an aliq̄s volūtarie an inuolun
tarie aliū ledat. volūtario aūt debet̄ pena: ſȝ
īuolūtario debet̄ venia: ⁊ idō q̄n iudex cog̊ue
rit aliquē de falſo accuſaſſe nō volūtate no
cēdi: ſȝ inuolūtarie ꝓpt̄ ig̊rātiā ex iuſto erro
re: nō īponit penā talionis. ¶ Ad ſecunduȝ
dicendū q̄ ille q̄ male accuſat peccat ⁊ ↄ̄ p
ſonā accuſati ⁊ ↄ̄ rempub. vn̄ ꝓpt̄ vtrūq̄ pu
nit̄. ⁊ h̄ ē qō dicit̄ Deut᷒. 19ᵒ. Cūq̄ diligētiſ
ſime pſcrutātes iuenerint falſū teſtē dixiſſe
ↄ̄ fratrē ſuū mēdaciū reddēt ei ſicut f̄ri ſuo
facere cogitauit: qō ptinet ad iniuriā pſone.
⁊ poſtea q̄tū ad iniuriā reipublice ſubdit̄: ⁊
auferes malū de medio tui: vt audiētes ceti
timorē habeāt. ⁊ nequaq̄ talia audeāt facē
ſpālr̄ tn̄ pſone accuſati facit iniuriā ſi de fal
ſo accuſet: ⁊ idō accuſatus ſi inocēs fuerit pt
ei iniuriā ſuā remittē: maxime ſi nō calūnio
ſe accuſauit: ſȝ ex animi leuitate. ſi v̊o ab ac
cuſatōe inocētis deſiſtat ꝓpt̄ aliquā colluſi
onē cū aduerſario: facit iniuriā reipub. ⁊ h̄ n̄
pōt ei r̄mitti ab eo q̄ accuſat̄: ſȝ pōt ei remit
ti p p̄ncipē q̄ curā reipub. gerit. ¶ Ad tertiū
dō q̄ penā talionis meret̄ accuſator in recō
penſatōem nocumēti qō ꝓprimo inferre in
tētat: ſȝ pena īfamie ei debet̄ ꝓpt̄ maliciam
ex qua calūnioſe aliū accuſat. ⁊ q̄nq̄ q̄dem
p̄nceps remittit penā ⁊ nō abolet ſnfamiaȝ.
q̄nq̄ aūt etiā infamiā abolet. vn̄ ⁊ papa pōt
huiuſmōi īfamiā abolere. Et qō dicit papa
Gelaſius īfamiā abolere non poſſum᷒: intel
ligēdū ē de īfamia facti: vel q̄ꝛ eam abolere
aliquādo non expedit: vel ēt loquit̄ de infa
mia irrogata p iudicem ciuilem ſicut dicit
Gratianus.

D Einde ↄſide

randū ē de peccatis que ſūt
ↄtra iuſticiā ex parte rei. Et
circa hoc querūt̄ quatuor.
p̄ vtꝝ peccet aliquis morta
liter v̄itatē negādo p quā ↄdēnaret̄. 2ᵒ vtꝝ
liceat alicui ſe calūnioſe defendere. 3ᵒ vtrū
liceat alicui iudiciū ſubterfugere appellādo
¶ 4ᵒ vtꝝ liceat alicui condemnato p violētiā
ſe defendere ſi aſſit facultas.